

ВХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Телеф. Редації: 23-41.
Друкарні: 23-28.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.
—
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
25 сот.

Мая під руками півдня проміж Окружного Суду в Чорткові, якими на підставі „вдичитано“ при розправі „окультника“ Старостя в Коичинних і Чорткові засуджено гр-кат. парохів не бідно грошей гривни або арешт на те, „же вібра“ положено Старостя (Коичинних 10. VI. 1925, №. 18191/25), би швидкозладе випави статистице не в списку паньствоним, швидкозладе в списку руским, що має становити „швидкозладе в А. 3. 1

12. пос. розп. в дня 20/4. 1854 Ч. 6. ДЗУП. ч. 12. (с. 1).

Мимо цього, що в часописах піданося киль-ка разів цю справу, покарані парохі мусять платити, або сидіти в арештах, а справа досі стоїть на мертвій точці і я досі не чув, щоби компетентні Консесторії робили які дошляди, заходи з метою усунення того правничого дивогляду та припинення засудів для невинних гр.-кат. парохів!

Знаю, що численні з оо. парохів слухливо давно піддалися старостинським розпорядкам і „страха ради“ лишуть по польськи з пониженням власної гідності й порушенням обов'язуючих їх постанов канонічного права.

Знаю, що ще багато парохів борються за своє святе, навіть польською конституцією, державними і міждержавними законами загварантоване право! — Але, чи вони самі, — одиниці, без ніякої організованої сили, довго зможуть остояти-ся? Чи одинокі компетентні чинники гр.-кат. Ординаріату не повинні якнайскорше забрати слово в тій важкій справі та спрямувати її на чалейші шляхи?

Що з того, що декотрі парохі навіть на дека-пальних візках постановили далі писати в рідній мові, як на це дозволяють обов'язуючі закони і до чого мають законне право, коли кожний повітовий староста може видавати „окулярні“ з обов'язуючою силою закону.

От і тепер зараз по Новім Році на день 15. I. 1930 р. подана свіжа філя обвинувачень (о. Се-серин Матковський, о. Як в Тарнавський, о. Йо-сиф Дуплавий, о. Степан Король та ін.) за „пше-кочене арт. I. уставу єзиковей з 31. VII. 1924. ДЗУП. Ч. 73 і розп. австр. Мін. спр. вевн. з 16. IX. 1857. Ч. 1767 і т. д.“; попливуть нові гро-шеві карі.

А тимчасом пригадую, що закон про мову з 31. VII. 1924 Ч. 73 ВДЗРП., на котрий поклику-ється вище цитований „окулярні“ повітових стар-остів, в арт. I. постановляє лише, що в „держав-ній мові“ мають обов'язок урядувати тільки „дер-жавні, самоврядні і адміністраційні влади“, до яких безспірно і безсумнівно гр.-кат. парохіяльні уряди не належать. Всякий сумнів у тому напра-мі усуває зрештою виразно виконавчий розпоря-док Ради Міністрів Річнесполитої з 24. X. 1924., зиданий як пояснення до виконання цього зако-ну (мовного), в котрім визначений цілий ряд ріжних урядів і властей (і то таксативно), але між ними ані сломечком не згадується про вла-сти чи уряди парохіяльні.

Той самий правний погляд ляг в основу пи-сьма Міністерства Освіти (за Грабського) з 9. IV. 1926 Ч. IV. М. 1451/26 в справі урядової мови у відношенні до гр.-кат. єдиноків у Львові, Стани-славові і Перемишлі, а саме, що власне парохі-альні уряди мають бути уважані за правні особи

в понятті припису арт. 2. цитованого закону (мовного) і як такі на основі того власне припи-су (отже на один артикул даліше, як це циту-ють старости) мають право комунікуватися з властями в укр. мові! так як парохіяльні уряди силою свого автономного церковного становища і єдино на підставі своїх приписів канонічного права (К. 470) ведуть метрикальні книги і як та-кі лише в тім своїм характері комунікуються з усякими державними властями.

Власти адміністраційні (староства) і судові задюбки цитують також рескрипт австр. Мін. внутр. справ з 16. IX. 1857 Ч. 1767 ВДЗ., яким унормовано спосіб ведення метрикальних книг і їхню доказову силу, але який також виразно по-становляє, що метрикальні витяги можуть бути писані в мовах: німецькій, латинській, поль-ській та українській, отже надає виразно гр.-кат. парохам право переписуватися з властями і да-вати витяги чи „вікази“ в українській мові!

Отже зі всіх приписів і розпорядків давньої Австрії і нових польських законів виходить пра-во за гр.-кат. парохами, які в наслідок цих при-писів за весь час правління давної Австрії кори-стувалися цим правом і переписувалися завжди з властями і давали їм згадані вікази лише в у-країнській мові!

Зрештою для доповнення вище згаданих приписів велике значіння у цій переважній не-лише для гр.-кат. парохів, але і для цілого україн-ського громадянства справі мають виразні при-писи польської конституції (з 17. III. 1921 Ч. 44. ВДЗ) в арт. 114 і 115 про відношення католиць-кої, отже і гр.-кат. Церкви до держави, який то-закоп ляг в основу міждержавного договору з Апостольською Столицею, так званого „Конкор-дату“, ратифікованого польськими законодавчи-ми тілами, а тим самим зі загально обов'язуючою силою закону, який повинні в першу чергу рес-пектувати всі державні влади отже і старости.

А кінці згаданий договір (Конкордат) зі си-лою обов'язуючого закону постановляє зараже-ж в арт. I., що духовні влади мають своєбране авто-номне право виконувати свою юрисдикцію і ад-міністрацію згідно з приписами канонічного пра-ва, яке знову постановляє, що метрикальні книги і витяги з них мають бути ведені способом чере-з церковні влади означеним, а Ординаріати згідно з тими приписами зарядили, що всяке урядуван-ня має бути велене виключно в українській мові шкільним правомисом.

Тому приписови мусять підчинятися також всі парохіяльні уряди і не можна їх змушувати до урядування в польській мові, а тим менше за-згідно з приписами канонічного права і держав-них законів урядування вони не можуть бути потягнені до карної відповідальності, хочби на основі § 25, карн. з. з огляду на „ободівення ка-

волика“, котра обов'язує кожного пароха, який не-може під строгістю цих канонів поступати інак-ше та знаходиться в примусовому положенні!

Кожин — як це видно з дальшого постано-вання властей — діється щось протиположне, то в обороні наших прав повинні згідно виступити всі компетентні чинники духовні і цивільні, ціла наша суспільність через нашу Парляментарну Репрезентацію, а такий згідний виступ мусить також довести до бажаного успіху!

Д-р Остап Юрчинський.

Православний собор не відбудеться.

Канцелярія синоду автокефальної право-славної церкви видала комунікат, у якому по-домляє, що польський уряд не дав відповіді на просьбу синоду про дозвіл скликати для 12. лю-того Собор православної церкви в Польщі. У цій справі митрополит Діонісій і архієпископ Олек-сій мали апапеліцію у мін. релігійних віроспові-дань і освіти Чернівецького, але міністр заявив, що уряд не може дозволити на скликання цього Собору, тому, що в цьому Соборі замало репре-зентована світська влада і тому, що план нарад Собору на його думку не доведе до стабілізації відносин між православними в Польщі. Митро-полит Діонісій повідомив дієцезійні влади про приготування до Собору мусять бути перервані.

Саботаж в Еспанії.

З Мадриду пишуть, що на залізничній лінії Мадрига—Пінарес поспішний поїзд вискочив зі-шин і розбісся, внаслідок чого багато осіб було ранених, а кілька осіб загинуло. Виявилось, що тайні організації, ворожі диктатурі, зірвали ший-ні і спричинили катастрофу, тому, що в цьому поїзді їхало кілька визначних представників влади і війська. Виконавців замаху не знайде-но.

3 німецького парламенту.

Для 23. почалося нове засідання німецького парламенту, який радить топер над справою ко-нополів і над планом нових виборів директорії. Представники німецької народної партії відбули конференцію із демократами і представниками центра, щоби обміркувати висліди конференції з Гааги. Посол Шлянге-Шенінген заявив, що висту-пає з німецької національної партії.

Складайте жертви на оселю українських робіт-ників пера в Ямнім!

ВОЛОДИМИР ОСТРОВСЬКИЙ.

18)

Сміх землі.

— І чому я відірвалася від них? Чому стала чужою, одинокою, всім покинутою? Чи не час повернутися до свого народу, виплакати на його грудях усе своє горе?

Враз перед її очима станула суворя постать черниці, а в вухах забрівів її замогильний голос:

„Як аламаеш присягу, проклята будеш! Прокляття йтиме за тобою вслід і ніде не дасть тобі заспокоїтися. Життя твоє буде пеклом і згинеш страшною смертю...“

Черниця стояла перед нею, як страшний дух аза гробу, й гіпноітизувала її своїм холо-дним зором, віднімаючи всі сили.

Поводі, як у сні, зсонувався Лідія зі стіль-ця, станула спочатку на одно коліно, потім на друге. Так само поволі й почерзі підняла руки й зложива їх для молитви, підводячи вгору. На-решті білі уста самі собою зашептали чужі слова чужої молитви...

За кілька хвилин постать черниці почала блідіти, а її сила слабшати. Зір Лідії проясню-вався. Ворухнула головою, Прямара шезла...

Щойно тепер зауважила, що стоїть на колі-нях. Швидко підвелася. Охопила голову ру-ками й заплакала всім еством, кожною части-ною душі.

— Боже мій, Боже! Чого вона хоче від мене? Чому аза могли не дає мені спокою?

Смертельний жах охопив її і трусив усім тілом.

— Які муки! які муки! Нарешті зовсім очуняла. Воля вернулася. Стряхнула головою.

— Забутися! Забутися всіх і все! Аджеж кі-мечь буде одини...

XXIV.

Семенюк виїхав інструктувати сільську коо-перативу. Олена була дуже задоволена з того. Сподівалася, що Голянівський прийде й на са-

моті з нею буде більш вітвєртий, ніж у присут-ности брата.

Причепурилася. Мріяла про вчительську посаду в околиці Луцька й весело наспівувала. Можливість часто бувати в Луцьку малювала-ся їй шастям, а праця серед свого народу — по-двійним.

Біля десятої години прийшов Голянів-ський.

— Що з вами? — здивувалася Олена, — дуже зле виглядаєте.

Дійсно, Голянівський був блідий, під оч-ма сині смуги, біля вух і на висках жовті плями, очі без вогню, все обличчя перетомлене.

Спостереження Олени було для нього не-приємне. Він не любив, щоб жінки бачили його в такому вигляді. Від незадоволення навіть тро-хи почервонів.

— Маю деякі неприємності, — відповів виминаючи й зараз-же спитався:

— А де Василь?

— Виїхав на село.

По обличчю Голянівського пройшла нова-тінь незадоволення, а жовті плями біля вух ви-ступили ще помітніше.

— Обіцяв прийти ввечері, — заспокоїла його Олена. — Очевидно, маєт якусь справу?

— Так, дуже важливу.

Тепер тінь незадоволення пройшла по об-личчі Олени. Вона зрозуміла, що прийшов він не закла неї, а дійсно до брата в якійсь справі.

— Я теж маю зараз їти, до інспекторату. Може проведете мене?

— З приємністю, — відповів Голянівський, бо грєба було якось вбити час до вечора.

Вийшли на вулицю. Взяв її під руку. До-торк її тіла оживив його, як морфій. Очі за-блищали, голос дзвенів. Десь із дна душі знявся гумор, блиск дотепів, той безтурботно-веселий тон, який так подобається всім жінкам без ріжниць національності, віку й освіти.

Раптом у кількох кроках Голянівський по-бачив струнку фігурку Лідії. Була бліда. Очі її спочатку спалахнули, а через мить стали хо-лодно-байдужими. Голянівський уклонився. Хо-тія продовжувати розмову з Оленою в тому-ж

тоні, але голос його звучав приглушено, наїм-тремтів.

Дивна здібність у жінок! вони з одного погляду пізнають своїх суперниць.

— Щось та пані дуже неласкаво подиви-ся на вас...

— Якби ми звертали увагу на жіночі за-дрощі, то мусілиб відмовитися від життя.

— Ого! Який ви самопевний. Вже й за-дрощі!

— Кожний мусить знати свою силу.

Олена не відповіла.

— Ось і інспекторат. Тут я попрощаю-ся з вами.

— Але тільки до обіду? Добре. Щоб аза-одній не сумувати без Василя, дозволяте запро-сити себе на обід. Зайду.

Олена кивнула головою й швидко пішла до інспекторату.

Голянівський подивився на неї, і очі його спалахнули:

— Гарна жінка! Справжня польова квітка.

От хто міг би відмолодити рід Голянівський!

Ця думка в одні мить перевернула всі його почування.

XXV.

Щоб відпочити на свіжому повітрі й вбати зайвий час, пішов до парку. Пахло молодим-зелено. Співали пташки свої веселі пісні. Бігали й сміялися діти.

Біля нього пробіг гарненький кучерявий хлопчик з великими синіми очима.

— Такі самі волоски, як у Олени. — про-майнуло в голові Голянівського.

Задивився. Щось потягнуло його до хато-ця. Покликав його. Хлопець сміливо підійшов і залитуюче подивився йому в вічі. Щось в його незнане ворухнулося в душі Голянівського. Взяв його за руку й розпитував про тата, маму, забавки. А волоскові очі все глибоше в гляди-ах входили йому в душу. Думка, що всі діти — ілюїти, навіть і не нагадала про себе.

(Продовження буде)

На що наражені наші села?

Живим показником цього події в селі Розтінках, долиньського повіту.

Село Розтінки належить до свідомих українських сіл. Має поно всього 200 забудовань, але має читальню „Просвіти“, кооперативу „Згода“ і т. д. „Дуг“. В часі соймових виборів майже ціле село голосувало на листу ч. 18. Давніше він провів громадської праці в селі священик о. Терещук Костянтин, який відійшов від праці тому, що не по причині тяжкої недуги. Тепер працює на головним чиним місцевий молодий дяк Стефан Кошинець, секретар т. в. „Дуг“, який на днях агітує наслідком страшний відносини, які запанували від нещастя в селі.

До минулого року громадське життя в селі процвітало; йшла робота освітня, економічна й культурна, а в громаді панувала повна згода. Несподівано почалося зліт минулого року. А внісши в село свої такі люди Михайло с. Стефана і його в селі своїми діями. Вони змінили свій батьківський образ, перейшли на латинство, поробились більшими людьми ніж самі поляки, заложили в селі „Стшельца“ і під його покришкою зруйнували своїй, який досі панував у селі. До „Стшельца“ звербували біля 15 членів, а своїм „пресом“ протоколювали піята Івана Витвицького. Оса Ізмицький роздобули собі револьвери, нарядно стріляють по селі і страшать людей. Їх баченням немає кінця. Михайло Ізмицький є командантом „Стшельца“, ходить по селі з постеруном і переподать нагляд над сан гарнізонами і горе тому, хто йому не подобається. Михайло Ізмицький не має означеного майна, за його поведінку батько його вирікся і не дав йому поля, а коли громада дала йому на побудування хати будівельний матеріал, то він його впровадив. За це громада відсудила його на 25 літ від громадського ліса. В таких умовах нудно душат, що нічого йому більше не оставляється, як обертатися в панамі з міста і вдатися до „патріотів“. Цим „патріотизмом“ довів до того, що став карою і пострахом для села, а особливо для свідоміших його людей. На місцевому учителі, українці Івана Кожана йдуть доноси до префектури за протидержанням роботи і бунт, а заданого вже Стефана Кошинець на днях просто усього зі світа.

Дня 3-го січня ц. р. Стефан Кошинець вертав ввечерю до дому. По дорозі напали на нього брати Михайло Ізмицький, Микола і Павло і колами оббили його до вестам. Брат Стефана Кошинець Михайло побіг за напасниками, щоб їх розішлати, а йому напроти вибіг з хати командант „Стшельца“ Михайло Ізмицький і почав стріляти з револьвера з криком: „бандити напали на нас, а Вас всіх вистріляю як собак“. На другий день віднесли побитого Стефана Кошинець до судового діляра д-ра Блюменталі в Болехові. 8-го січня родина побитого Ізмицького по того самого діляра до Вигоди, а цей сказав привезти до побитого священика. Того самого дня приїхала

остаточно судова комісія з Болехова і ствердила у побитого тяжке шкідження тіла і запалення мозкової оболони. Побитий почав випалити в горнищі помішання і 11-го ц. м. відвезено його антом до пинтала до Львова, де він відбудує дні й помер.

Дня 6-го січня командант постерунку в Витвиці списував протоколи про побиття і напак та обиди людям в селі, що повідбується під „стшельца“ революції, але в часі Радянських Свату „стшельца“ ходили по селі з революцерами і наводили страх на селян. Коли на Радю жінка побитого Стефана Кошинець докоряла Михайлові Ізмицькому за побиття її чоловіка, то той витягнув револьвер і в присутності людей сказав: „Будьте мені люди свідками, що як вона не підеть, то я її застрілю“, а коли сестра побитого за те саме сварила Ізмицького, то він її побив. Це бачив і вїт Іван Витвицький, але коли жінка жалувалася йому, то він відповів їй: що я вам порадишу.

Дня 10-го січня ц. р. приїхав до села повітовий комісар з Долини з 12 поліційними. Поліція зажадала від голови місцевого „Дуга“ Онуфрія Бартокова всіх дугових документів і забрала деякі книжки, як „Верховинці“, „Орендар у клопоті“, та деякі особисті папери Бартокова. Після цього пішла поліція до читальні „Просвіти“, де вже урядова цивільний поліційний агент, Бартокові казали забрати всі читальні книжки і понести за ними до хати громадського секретаря, де урядова повітовий комісар. Той приїхав зніти з грудей Бартокова його підзнаку і заявив йому, що з нинішнього дня „Дуг“ не діє, а дуговиком забороняється збиратися навіть по двох. Крім цього комісар заборонив продовжувати козяду на „Рідну Школу“, яка досі дала вже понад 100 зол. На питання голови „Дуга“ Бартокова, на які підстави комісар припиняє діяльність „Дуга“, цей відповів, що робить це тому, бо на чолі „Дуга“ стоять бандити. Після цього комісар наказав постеруном опечатати домівку „Просвіти“, де міститься і „Дуг“. Двері читальні „Просвіти“ забили цвяхами, а потім запечатали.

По скінченню урядуванні в товариствах перевела поліція ревізію у несприятельного місцевого управителя школи Івана Кожана, який вїхав на свята. Перетрясли синики в ліжках, шафу, горю, де пописали в мішки овес, шухаки, як говорили служниці, за пальною зброєю. Під час цієї ревізії забрано 6 книжок. — Загально, що ревізія не минула і побитого Стефана Кошинець.

Ціла та справа опиниться перед судом і безперечно перед совмом.

Пос. А. Максимович.

Ганді готовий до боротьби за волю Індії.

Лондонська преса пише, що Ганді заявив представникам преси: „Перед нами стоїть боротьба за незалежність Індії. Я все стремлю до безкровного визволення мого народу, але від Ан-

глі залежить чи ця боротьба буде безкровною. Ми Індійці не підемо на жадні компроміси і не приймемо участі в ніяких переговорах чи конференціях, які не мають на меті повного відомлення Індії від Англії. Час компромісів проминув назавжди. Настрої в Індії є неспокійні. Якщо в Індії прийде до проливу прови, то вся Індія і відповідальність опадуть на Англію“.

Морська конференція в Лондоні.

На засіданні морської конференції дня 23. ц. м. ухвалено, що Іспанія має відіграти головну роль у справі середземноморського півострову. Англійська делегація на спілку з іспанською виготовляє план реорганізації іспанської флотії. Англія внесла проєкт будови іспанських кораблів, які не перевищували б тонажем 25.000 тон і мали гармати не більші як 15 см. пром. ру. Америка та Англія вже на дорозі до порозуміння у справі кружляків, підводних лодок і великих воєнних кораблів. Японія домагається права удосконалювати свої малі воєнні кораблі. Французькі делегати побоюються, що морська конференція іде по такій лінії, яка піднесе силу і протистіг Америки та Англії і ставлять свої дуже високі домагання, щоб спаралізувати вплив Англії та Америки, але останнього для Франції бачила небезпеку бути ізолюваною і перелала конференції свій новий меморіал, в якому пропонує утворити середземноморське Льюкарно, яке гарантувало, що середземноморські держави не будуть собі взаємно загрожувати піпкою, а навпаки, на випадок війни, помагати. Але в Лондоні панує переконання, що такого середземноморського Льюкарна не впадеться утворити, бо не всі держави над Середземним морем почували спільноту інтересів а Італія перша не приступить до такого Льюкарна, маючи свої розбіжності з Францією політичні тенденції. Так само відсутність СРСР, на конференції викликає труднощі в утворенні такого Льюкарна. Німеччина бере участь у конференції тільки в ролі пасивного обсерватора.

Генеральним секретарем конференції вбрано Моріса Генкея. Американський представник Стімсон заявив, що Зєднані Держави бажають мати флоту не більшу як Англія. Французький представник Тардіє у довгій промові доказував, що Франція з географічних і політичних причин мусить мати більшу флоту як інші держави, бо вона загрожена з трьох боків з моря, мусить боронити своїх колоній і торговельних морських ліній. У відповідь на це Мекдональд в імені Англії говорив, що Англія як острів оточений морем не може наїто розвробити себе на морі, бо Англія буде безпечною, маючи тільки велику флоту, в інших випадках вона втрапить колонії і загине з голоду і перенаселення. Італійський представник говорив, що колиб кермуватися такими мотивами як Англія і Франція, то флоту треба ще збільшити, а не зменшити, бо Італія також із трьох сторін загрожена з моря.

До ювілею „Діла“.

В. МУДРИЙ.

У 50-ліття „Діла“.

Реферат на святочному засіданні 14. січня 1930 р.

Мені припала незвичайно висока честь промовляти на нинішньому ювілейному святі і замкнути, що так скажу, півнікову діяльність „Діла“ на осьмому святочному засіданні.

Признаюся, що маю поважні сумніви, чи мої скромні сили зможуть як слід зясувати ролю „Діла“, тимбільше, що „Діло“ не тільки дуже й дуже переросло мене своїм віком, але ще більше придавило мене своєю світлою, великою минушиною і традицією. Цей приємний, але й дуже важкий тягар минушини і традиції „Діла“, що спочиває в цей мент на моїх плечах, позбавляє мене в деякій мірі свободи рухів, свободи вислову, свободи оцінки. Та не вважаючи на те, я, свідомий усіх труднощів, а одночасно й великої відповідальності, що її несучу перед українською громадською вже три роки як єврянцями „Діла“, позволю собі скористати з цього свого випадково експонованого становища та висловити кілька наскрізь суб'єктивних думок про нашого ювілянта. Самозрозуміло, що відте не переступлю тих меж суб'єктивної довідності, які ставити мені як це минуле, так і теперішнє „Діла“, тимбільше, що в додатку почувую себе карним членом цього ідейно агармонізованого колективу, якого ідеї „Діла“ називають репрезентує.

Щоби зрозуміти загальну всіх успіхів „Діла“, треба зрозуміти й загальну всіх невдач українського життя в тії частині Української Землі, що звється Галичиною, не за останніх 50, а більш за останніх 100 літ. Повний зловісний

і сарказму польський висказ „хлоп і поп“ на означення цього змісту, що крився під поняттям українського народу, був перед сотнею літ навіть за широкий. Бож духовенство тільки в незначній частині почувало себе складовою частиною українського народу. У великій перевазі було воно спольщене. Український нарід репрезентував тільки „хлоп“, і до того „хлоп“ паніцизаний, темний, що рахувався просто інвентарем. Якій перспективі могли бути тоді перед таким народом? Шойно по 1848 р. прийшов час, в яким відносини змінилися настільки, що щодо нього можна вже погодитися на поширення змісту цього поняття, під яким розуміємо український нарід, від „хлопа“ до „попа“.

Тому не треба дивуватися, що в боротьбі за свою національну й культурну еманіпацію дуже нечисленні тодішні наші діячі попадали надто скоро у зневіру й або лемилися в обійми національного ренегатства та баламутили себе й нарід надіями на спасення від якихсь чужих, посторонніх сил. „Руська трійця“, тобто Маркіян Шашкевич, Вагилевич і Гоцицький та її пізніша доля є дуже пророчою прикладом нашого історичного трагізму. Всі три вони надійні, повні молодечого запалу, переняті ідеєю відродження славян, всі три діти романтизму, — піднесли на висоту ідеалу національне відродження українського народу в Галичині. Але всі вони були за слабкі, щоб поставити побідно чоло своїм, а ще слабші, щоб боротися джерело всього тодішнього нашого національного анха, а саме; цілковиту відсутність національного анха, а далі й політичну та історичну й культурну, а далі й політичну та економічну всесильність польської шляхти на нашій землі. Доля трійці? Дуже проста і загально відома: ентузіаст Шашкевич зломився гальською і передчасно помер. Головицький, розфізично і передчасно помер. Вагилевич, розфізичований пізніше невдачами галицько-української політики на чолі й віденським тепені.

попав у національне ренегатство русофільського типу, а Вагилевич, зневірений у якийнебудь успіх початого діла, попав у протилежний бік і став поляком, отже теж національним ренегатом.

Отже вже на порозі нашого національного відродження в Галичині найсумнішу ролю в нашому житті грає зневіра. 1848-ий рік відкрив перед нашим розвитком, здавалось, нові, дуже широкі перспективи. В 48. році зявилось у Галичині багато свідомих українців, особливо між духовенством, навіть там, де досі навіть їх сліду не було. Виростали тоді українці, як гриби по дощі, бо перед нами усміхалась перспектива навіть деякої кар'єри. Таксамо родилися українці пізніше, вже на наших очах, в часі великої революції на Великій Україні. Було між ними багато таких, що мали високоорозвинений інстинкт уміти жити, приносорватися до обставин та робити в данім випадку на українстві особисті інтереси. Патріотів великої міри було між нами небагато. „Головиз Руська Рада“ з 1848 р. — це світлий момент у нашому житті. Але чи багато творців та учасників цієї Ради встоялось на позиціях 1848 р. до кінця? Навіть дуже мало! Невдачі на політичному і культурному полі позганяли багато з тих учасників, а ще більше їх нашкодили у русофільський і польський табори. Адже відомо, що вже яких десять літ пізніше твердою ногою на всій Галицькій Землі стояла т. зв. „старя Русь“, що, не вірячи у свої сили для повної боротьби з польською шляхтою, ждала спокійно й тихо на спасення від білого царя. Пізніше, ще за яких 20 літ, із тієї „старої Русі“ виродилось нечуване в ніякій іншій нації національне ренегатство, що посунулось до заперечення плеємної відрубності українського народу від російського. А щодо могутніх польських впливів, то мабуть не всім відомо, що нащадки творців „Гол. Руської Ради“ з 1848 р. тих що пізнішали рошу з

Засідання сойму.

За видачу 19 послів. — Закон про додаткові кредити. — Справа телефонічного підслухування.

На суботньому засіданні сойму маршал повідомив, що суди домагаються видачі 19 послів (м. і. пос. Артура Гавелера) та що віце-маршал Марек архається свого становища з причини неадекватності. Внесення комуністичної фракції на відмовлення урядові довіря впадо великою більшістю. Сойм ухвалив кредит 330.000 злот. за роботи при будові нової залізничної залі та соймового готелю. Пос. Киншавський реферувал закон про додаткові кредити за час від 1. квітня 1929. до 1. березня 1930. З причини безробіття уряд пропонує нове внесення внаслідкувати дальших 15. міль. злот. Реферат просив ухвалити закон про додаткові кредити в повсякденно 15. міль. Пос. Домбський (Стр. Хл.) пропонує відіслати внесення про 15 міль. до комісії, або колиб сойм прийняв те внесення, то додати, що тих 15 міль. призначається не лише на поміч для міських, але й сільських безробітних. У голосуванні прийняли додати слова: „міських і сільських“. Опісля сойм прийняв закон про нову доларівку. Вкінці обговорювали нагальність внесення ППС про розглянення справи телефонічних підслухів. Пос. Прагер (ППС.) асуювал внесення в справі вибору назив. слідчої комісії. Мін. почт і телеграфів Бернер ствердив, що підслухувань нема. (Пос. Домбський: То прийдіть до мого телефону, а я Вас асую підслухувати. — Мін. Бернер: Не може нічого діятися в моїх ресорті, про що я не знав би. Пос. Гартгас (Жид. Кл.): Себто за Вашим відомом відмовляють жидам посади. Міністр ще раз стверджує, що підслухування не існує та що було б караве жиднагостріше. Опісля нагальність внесення в справі покликання назив. слідчої комісії ухвалили вел. більшістю. Внесення це відіслати до правничої комісії. Найближче засідання сойму цього тижня.

Бюджетова комісія.

На суботньому засіданні бюдж. комісії голосували над бюджетом мін-ства праці та сусп. зміни. Прийняли внесення на скреслення 30 тис. на контрактних робітників і 11 міль. на особових видатків. Підчас голосування над прелімінарем мін-ства закорд. справ мін. Залеський заявився за здуку в одну позицію деяких бюдж. видатків у закорд. урядах. Позиції ці невеличкі, а оперувати ними на вел. віддалі спричинює труднощі. Тут міністр оповідає свою *пригоду з казамарем*. Коли він бесідував був послом у Римі, купив казамар і записав це як бюровий видаток. Поку повернули рахунок із заміткою, що це не бюровий, а інвестиційний видаток. Треба було робити поправки в книжках, переносити конто. Та на цьому не кінцець. Найвища Контр. Палата станула на першійшій становищі: бесідувати і треба було знову переносити казамар із інвестицій до бюр. видат-

відозву, опинилися з часом у більшості в польському таборі.

Отже всі національні здобутки 1848 р. на нашому внутрішньому національному фронті на деякий час задомилися наслідком зневіри у власні сили. Звичайне це явище в кожній історії рабів та невольників. А ми на цій землі саме й були рабами цілі віки. І та риса покутує в нас ще й досі.

Та всеж і в найгірших часах був невеликий гурток людей, який зумів протиставитися епертій бездіяльності „старої Русі“. Була це переважно молодь. Молодь, яка навязувала нитки до Марківної традиції, яка інтересувалась відродженням на Великій Україні, яка одушевлялась Шевченком, яка під його впливом перенялась козакофільством і навязувала навіть до чисто формальних, зовнішніх традицій козацтва (ношення козацьких шапок, шараварів, жупанів), яка жила більше сентиментом, ніж ясною національною ідеологією, але сентиментом великим, сентиментом, що окрилював її до лету в романтичний світ уяви, в добу українського (передовсім козацького) минулого. Стара Русь це жила довго, але поволи вона вищерблювалась. На неї вже підготувалась настан „молода Русь“ зі своїми органами: „Вечерниця“, „Мета“, „Нива“, „Правда“. Це вже були народовці, що почали свідому, систематичну працю над національним самоозначенням українського народу в Галичині. Вони заснували таку установу, як „Прогіта“ в 1868 р. і Т-во ім. Шевченка в 1873 р. Вони й покликали до життя „Діло“ в 1880 р. і дали почин також іншим українським установам. А все те мало служити перш за все внутрішньому національному самоозначенню нашого народу, а рінорядно з тим і боротьбі за національні права на широкому політичному полі в австрійській монархії.

(Продовження буде.)

ку. Опісля міністр боронив заатаковані позиції свого мін-ства.

Опісля комісія радила над рефератом пос. Рибарського в справі Банку Господарства Краєного. Референт уважав невдоволивим, що дисп. фонд банку піднісено до 100.000 злот. і ставить внесення, що визнає уряд уповалити Найв. Контр. Палату перевести контролю в агад. банку. Після засідання сойму бюджетова комісія радила над бюджетом мін-ства почт і телеграфів. Прийняли внесення пос. Тромпчинського скреслити 30 тис. злот. з позиції на службові подорожі. Прийняли теж внесення на зменшення інших позицій.

На засіданні конституційної комісії вибрали підкомісію, що розглянула би можливість фразм. змін конституції. Прийнято внесення пос. Стронського, що підкомісія має також розглядати мерітум внесень Нар. Кл. і ин.

Чи конфлікт із урядом?

У преліміній раді мін. відбулася нарада прем. Бартолі з мін. Залеським і марш. Пасулським. В політ. колах кажуть, що ця конференція була в зв'язі із скресленням бюдж. комісією міністрові закорд. справ дисп. фонду. Мін. Залеський на засіданні комісії в п'ятницю сказав був, що дучить справу дисп. фонду з довірем. Політ. кола звертають увагу, що бюдж. комісія скреслила вже дисп. фонд мін-ства військ. справ і вн. справ і що це може довести до конфлікту з урядом. Усеж звертають увагу, що це буде третє читання в комісії й ухвала пленуму сойму.

Сенат.

Пленарне засідання сенату буде 29. січня.

На парламентарній арені.

Почта і політика.

При бюджеті Міністерства Почт і Телеграфів пос. Палів вказав на дивовижні практики у відношенні до українців. Почта і Телеграф — це підприємство, котре має служити всім без винятку. А тимчасом почта і телеграф ведуть політику нарізні з Мін. Внутр. Справ. Не прийнято зльокантованих перед роками українців-урядників. А тепер громадянство української національності дістатися до поштової служби тяжче, ніж верблюдів перелізати через вухо голки. Навіть поштою агенції обсаджуються не людьми, які дають запоруку, що будуть добре виконувати свої функції, але міропатним є польська національність. Це доводить до того, що їх провадять різні повитухи, а в сніг за тим польська почта на українських землях в столітті літаків і радів їдуть волами. Але кожна почта уважає, що вона має обов'язок вести політику. Шиканування українських клієнтів, недоручування листів і газет є на порядку денному. Словом, почта як підприємство є нічим іншим, як станцією політики, спрямованої проти нас.

На це мін. Бернер заявив, що він не робить ніяких ріжниць, на доказ чого додав, що в нього є навіть дуже добрі урядники „русинської народності“. Що до зльокантованих, то вони відмовили присяги і тому їх не прийнято.

У відповідь міністрові пос. Палів ствердив, що присягу жадано від урядників в часі війни. Це суперечить всяким міжнародним конвенціям. Зновуж Сан-Жерменський договір виразно говорить, що ніхто не може нести консеквенції наслідком свого становища підчас війни. „Щодо „русинів“, що є вони добрими урядниками, то вірю у це, але сумніваюся чи це русини, думаю, що вони українці“. (Міністр: „Дуже перепростую“). Щодо пропозицій міністра, щоби про всі неорядки його повідомляти, боже, щоби міністр не утопився в повені скарг, які до нього будуть напливати.

У кривому дзеркалі закордонної політики

В дискусії над бюджетом мін. закордонних справ на бюджетовій комісії пос. Палів вказав на тяжку і смішну ситуацію польського міністра закордонних справ. За кордоном мусить він виступати в модному фасоні і представляти Польщу зовсім інакшою, як вона є в дійсності. Внутрішня політика Польщі головню у відношенні до непольських народів іде відомими нам усім шляхами. Міністр закордонних справ мусить це все виправдати, затушувати, з чорного зробити біле. Але на це не вистарчить навіть той великий диспозитивний фонд, що встановлений в щогорічний бюджет. На це треба соток мільонів, але їх немає.

Один з соціалістичних бесідників обурювався, що польські єпископи в Америці американізують польських дітей при допомозі англійських шкіл. Не є виключене, — говорив пос. Палів, — що ці єпископи переналися так пропагандою міністерства закордонних справ, яке доказує світові, яка це гарна річ польські або „номінально-українські“ школи для українського населення. Можливо, що це вже жертви двогорювості польської політики.

В дальшому порушив пос. П. справу польського консулату в Ужгороді. Ї не історичіно-

зв'язкова станція для скоординування польської чеської політики у відношенні до українців. Це можна було би робити у Варшаві при поміч знакового. Вкінці порушив справу шиканування нашої політичної еміграції, відмовлення її в паспортів і т. п. та поставив внесок на створення диспозитивного фонду і дотації для консулату в Ужгороді.

За видачу 11-ти українських послів!

На останньому засіданні сойму 24. п. м. читав маршал сойму анста прокуратора апеляційного суду у Львові з домаганням на видачу 11 українських послів. А саме: посла Паліва, В. Кохана, о. д-ра Пелліха, О. Лущака, о. д-ра Блажкевича, О. Вислюцького, А. Максимовича, В. Целенича, В. Зубрицького, І. Шинського й о. Л. Куницького — переважно §§ 58 і 65 к. з.

Скільки коштуватимуть пашпорти?

Бюджетова комісія радила в суботу на справу пашпортів. Віцемін. Гродніський заявив, що небаром появиться розпорядок, що коштуватиме оплату за пори. пашпорт з 250 злот. на 100, за більше разовий з 750 злот. на 250 злот. голий (для торг. цілей) на 25 злот., більшовий торговельний на 150 злот., пільговий для обрання, порятунку здоров'я або для участі змагках на 20 злот., кількартний пільговий на 30 злот. Еміграційні пашпорти будуть і далі платити. Крім того скасується усі додаткові плати за виїмкою стемплених і на безвизети.

Представник сказав, що уряд казав на річні пашпорти, замість 3-місячних.

Комісар Каси Хорих у Станіславі.

Дня 24. січня приїхав зі Львова до Станіслава Вацл. Шевсін, визначений на комісар Каси Хорих у Станіславі й переніс гроші згод. каси. Шевсін це військовий провідства.

З судової салі.

В ч. 19 „Діла“ з статті „З судової салі“ дано, що звільнено від вини й вярв Гриця й Миколу Покидів, тимчасом звільнено тільки Миколу Михайла, званого Качоросом уч. VII стіми, а Гриця й Миколу засуджено по 3 роки.

Зі спортивного життя.

Гаківка: Україна-Погонь 1:5 (1:0, 0:0, 0:0, 0:0).

І знову два цінні пункти добула Україна гаківці на леді, стоячи тепер на першому місці таблиці голейових мистецтв Б-класи. Надалі виступання, що замість на „Гданську“, де від нього пустив, відбулися на „Світеці“, стали вже дуже поважне число публіки (до 400) в великим зацікавленням слідила тіз змагання живо оплескувала всі акції української дружини. Склад України такий: Спринці — Грофріх, Гофріх, Лішинський і Грешук (реа.) — обидва Труш, Петрія і Діццо — напад. Хоч гра була жива і з технічного і з тактичного погляду була ще багато до бажання, то всеж таки наша єська шістка мала більше з гри і абиб наш стріляв цілніше, то перемога України значно вища. Найліпшими гравцями України явилися: Діццо в нападі (перейшов до України з Погоні) і Гофріх у помочі (перейшов з Погоні до України). Найліпшим гравцем України в обороні був Грешук.

ЗМАГАННЯ ЗА МІСТ. Б-КЛАСИ 2:1

Погонь 1:5. — Чорні 1:5. 2:1.

Лехія 1:5. — Львовянка 2:0 (0:0, 1:0, 1:0).

Неділя.

Погонь—Львовянка 2:0 (0:0, 1:0, 1:0).

Чорні—Лехія 2:0 (1:0, 1:0, 0:0).

Львовянка—Гасмовея 3:0 (1:0, 1:0, 1:0).

НОВИНКИ

— Арештування в Чортківщині. Полицейська Базару арештувала в селі Пашівці, агад. ків, чотирьох парубків за недозволений виступ зброї. Польська преса пише, що ці парубки стріляли до польських поліціянтів. Вста встановлено відставлено до чортківської в'язниці.

— Смертність у Львові. Статистика каже, що в місяці грудні 1929, у Львові померло 144 осіб, з чого 144 чоловіків і 111 жінок. Із числа померлих було 129 римокатоликів, 5 греко-католиків, жидів було 77, протестантів 5 і інших обрядів та безконфесійних 4. Причиною смерті у 3 випадках було само-

завіть у десятій частині такої „спренижистості“ у вишукуванні злочинців, яку виказує у відношенні до провідників українських товариств і взагалі до українських культурно-освітніх робітників.

Заступали обвинувачених на обох розправах безплатно два українські адвокати: г-р Душенчук і г-р Макух. Обвинувачені зносили їм за це прилюдну подяку.

Дописи.

ЖУРАВНО, ПОВІГ ЖИДАЧІВ. (Йордан і наші москвофіли). Йордан відбувся у нас дуже величаво. Велике число людей прибуло і з доколичних сіл, бо гарна погода дозволила їм взяти участь у святі. Також треба згадати, що вся українська інтелігенція взяла участь у гому святі, тільки бракувало о. Юркова і д-ра Лакустя. Велика радість опанувала всіх громадян та людей з доколичних сіл, котрі бачили похід з прапором з жовто-блакитною лентою. Кажуть, що о. Юрків і старші брата на чолі з д-ром Лакустею нагло захворіли, мабуть тому, що не могли дивитися на той прапор. Задля тої тяжкої недуги забув, здається, сховати о. Юрків ключі від церкви і хтось уночі закривав до неї, відоманувши її ключами вночі на 20/1 і забрав жовто-синю ленту та знісав посвячений прапор. Кличемо до забутих наших братів: Опам'ятайтесь! Чейже самі знаєте, що перед кількома роками було нас багато, а нині на 2.000 душ осталося тільки 16 москвофілських родин. Таж скорше чи пізніше всі ви мусите пізнати, що зле робите і мусите злучитися з нами, з цілим народом!

ЧЕНСТОХОВА. (З життя української колонії. — Ялинка для дітей). В Ченстохові й околиці живе поважне число політичних емігрантів з Вел. України й українців заточених з Галицької Землі. Завдяки ідейному проповіді деяких одиниць українці тутешньої ко-

лонії злилися в одну тісну національну громаду і працюють спільно під національним прапором. Це можна сказати особливо про тих, що згуртувалися в Т-ві допомоги українцям на чужині. Заходами цього Т-ва влаштовано тут дня 6, січня — в день Святого Вечора — українську ялинку для дітей емігрантів з Вел. України й заточених з Галичини. Знаючи, що Т-во власними засобами не в силі влаштувати ялинки, управа Т-ва звернулася до української суспільності й установ у Галичині й на Волині з проханням про ласкаві датки на ялинку. На прохання управи відзивалося поважне число галичан та галицьких установ і прислали датки на ялинку в сумі 105 зол. З Волині, на жаль, не згадала про нас ані одна особа, ані одна установа. Серед своїх і чужих на місці зібрала управа готівкою 180 зол., деякі річі на убрання ялинки, деяку одіж, забавки і з того всього уладила гарну першу ялинку для українських дітей — тут на чужині, далеко від рідного краю. На свято української ялинки зібралися майже всі українські діти (разом 30) зі своїми батьками. Жаль і прикро лише, що не всі діти вміли говорити по українськи, а саме не знали рідної мови діти тих емігрантів, які поженилися з поляками. П. Степан Паладійчук від управи Т-ва повів дітей і їх батьків гарно обдуману патріотичною промовою. Після того відбулися деклямації, колядки, диточі забавки, вітак готила управа дітей чайком, а накінці роздано подарунки, розльосовано різні річі і забавки, роздано 27 комплетів теплого білизни, а тим дітям, що деклямували, роздано гарні книжочки, подаровані „Червоною Калиною“. Свято закінчено співом національного гімну, який присутні відспівали з слезами в очах. Перше свято української ялинки в нашій громаді пройшло несподівано добре. Це було гарне релігійно-національне свято нашої колонії. Воно зробило справді гарне враження серед дітей, бо кожне з них почуло себе приваєжним до

громади українських дітей, кожне зачепилося на святі трохи українського духа і буде пам'ятати це свято довго. На старших зробила ялинка також помітне враження, особливо на тих, що люблять Україну, тужать на чужині за нею, ждуть повороту до Рідного Краю, але злиді на чужині не дають їм змоги жити своїм рідним життям серед чужих людей, серед несприятливих обставин. Сльози в очах цих пригноблених земляків були доказом їх душевних терпінь. Управа Т-ва допомоги дякує широким жертводавцям за ласкаві датки на ялинку, особливо сердечно дякує жертводавцям з Галичини, які допомогли Т-ву в улаштуванні гарного свята для дітей наших людей на чужині.

ПІДГАНЦІ. (Свято „Просвіти“ в Славотині). Свято „Просвіти“ з нагоди 61-літнього існування Матірнього Т-ва відбулося і в нашій селі. Дня 28. XII. 1929. відправив місцевий свящ. о. Михайло Юхнович Службу Богу за живих, а паваху за померлих членів Т-ва. В часі Сл. Божої співав красю тутешній хор. А 29. грудня в неділю, відбувся концерт у читальні, що розпочався відспіванням „Учтєся“. Вітак салдав реферат, що його вголосив о. Михайло Юхнович, виклавши на обов'язки кожного громадянина супроти Т-ва „Просвіти“. Після цього хор відспівав кілька народних пісень, котрі там полюблялися, що мусів їх повторити. Наконці відспівано при піднесенні настрою „Боже великий“ і в одушевленні розійшлися люди домі. Заініціювана о. М. Юхновичем збірка на „дар Просвіти“ дала 51.69 зол. та доказала, що коли хто вміє промовити людям до переконання, то вони радо дають свої датки. Взагалі в нашій селі пізнати творчість о. М. Юхновича і вроді добре, як дуже потрібна вона була. Ми можемо бути вдячні єпископ-митрополитові, що по наших довголітніх стараннях про свого власного душпастиря дав нам такого працівника, яким є о. М. Юхнович як і церкві, так і поза нею.

Місцевий.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський театр:

Понеділок, 27. січня, год. 7-30 вечором „Синька Шиняго“.

Малий Миський театр:

Понеділок, 27. січня, год. 7-30 вечором „Мірекс Ефрос“. (Гост. виступ В. Се-вашков.)

Театр реалі „Іонг“ — в селі жина „Кольосей“:

Понеділок, 27. І., „Рапачка в Гонгу“.

Дві вистави: год. 7-30 і 9-30.

Віторок, 28. І., „Рапачка в Гонгу“.

Дві вистави: год. 7-30 і 9-30.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Співаючий кізус“.

КАСНО: Предивна брехня Ніни Петровни (Брітіді Гельм).

КОЛЬОСЕЙ: Гроза смерті. Летун у чобуках.

ЛЕВ: Любовний шепіт ночі (Лілі Да-говер).

МАРУСЕНЬКА: Граф Монте Хрісто.

Піस्ता графа Монте Хрісто (обі серії разок).

ОАЗЯ: Жінка в тигровій шубі. Пат і Пататон в Альпах.

ПАЛАС: Звукова фільма: Корабель комедіантів (Ліліра ді Паміте).

ПАМ: Любовні вірали.

ПАСАЖ: Чи Еді Польо провинився?

ПРОМІНЬ: Козакки.

СІЛЛЕВЕ: Місто паста з (Мозжукін).

ФІЛТАМОРІНА: Місто кохання (Іван Петрович).

ХІМЕРА: Королівська любов.

УТІХА: Останній син.

Програма радіо.

Віторок 28. І. 1930

Варшава (1411,7) 17-15 Популярний концерт. Гельсінґфорс (221,4) 17-15 Концерт тріа. Ляйпци (259) 16-30 Концерт солістів. Лондон (356,3) 20-45 Англіська популярна музика. Берлін (415) 19-00 Концерт хорової музики. Стокгольм (436) 19-30 Музична акадія з Гетсберґу. Рим (441) 17-30 Концерт. Прага (487) 20-00 Сирнікова музика. Брюссель (509) 21-15 Концерт радіо-оркестри. Відень (516,3) 20-00 Концерт австрійської симфонічної оркестри. Мюн-

хен (533) 16-00 Популярний концерт. Будапешт (550) 19-35 Концерт. Мадрид (8-5) 19-00 Концерт з Ленінґраду. Ленінград (110-0) 16-00 Соліст Ланшенкін. Харків (1204) 18-30 Концерт з Ленінґраду. Париж (1725) 21-00 „Кармен“ Бі-зета.

Середя 29. І. 1930.

Варшава (1411,7) 16-15 Трансмісія з Ляйпци Гельсінґфорс (221,4) 19-35 Концерт. Ляйпци (259) 16-00 Симфонічна оркестра. Лондон (356,3) 16-25 Класична музика. Берлін (415) 20-00 Військо-вий концерт. Стокгольм (436) 19-30 Концерт хору. Рим (441) 21-00 Римський концерт. Лянсберґ (473) 19-10 Меморіальна музика. Прага (487) 19-00 „Не-поборні“ опера Ферстера. Мільно (501) 20-30 „Малая Батерфай“ Нучні. Брюссель (509) 21-15 Концерт. Відень (516,3) 20-00 Кабарет. Рига (525) 19-03 Популярний концерт. Мюнхен (533) 16-45 Солісти Будапешт (550) 19-30 Концерт. Ленінград (1000) 19-30 „Залєт“ Яновського. Харків (1304) 9-00 Концерт для робітників. Париж (1725) 21-00 „Ара-зіанка“ Бізета.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Комунікат до всіх Виділів Філії і читальні Тов-ва „Просвіта“. Виліт Філії і читальні зволать прискорити виснаку зібраного „Дару Просвіти“ разом зі збіркою листами, списком збірників і списком осіб, до котрих виснажено писма Головного Виділу в справі злочинів ними лєдти на „Дар Просвіти“. Все це потрібно для поновлення влади про виснаду збірки, а з окрема для оголошення всіх жертводавців в пресі. — Канцелярія Тов-ва „Просвіта“.

Філія „Сільського Господаря“ в Турці запрошує заінтересованих на Звичайні загальні збори цього товариства, які відбудуться дня 11. лютого 1930 р. в год. 12. в селі „Просвіти“ в Турці. На збори прибуває інж. Ю. павличковський і посол Д. Веланкович. — За Філію „Сільського Господаря“ в Турці: дир. В. Хаджай, о. М. Вільчакський і д-р М. Кондрат.

Чергове засідання Українського Природничо-Математичного товариства при Українському Вис. Пед. Інституті в Празі відбудуться дня 30 січня 1930 р. в 4 год. повола, в помешканні Інституту з порядком дня: 1. Проф. д-р Гула „Окремі випадки в теорії затьм сонця“. 2. Дир. д-р Долинський „Европа та Азія як Євразія“. — За Президію: д-р Пасичник, секретар.

Володимир і Даря зі Шацера Ко-валі з Соликува дам-ськ. подяка за же-

лання з нагоди їх вичини складають на „Діло“ в Долні. — год. 1935

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Годинник 3411 буде надаліше направлений у найбільшій годинничарській роботі Івана Зельтенрайха Ляйпци пл. Марійська ч. 5. З прови-ци просимо репараци прислати почтою — (таромодні д-ночі годинники петербурзько на ручні. 1002 34-7

МЕБЛІ НА РАТИ! готівкові ціни; також тапировані меблі, власного виробу — найдешевше в Доротеум Льва Сапєги 34. телефон 15-01. 44 21-2

БРИЛІАНТИ, також іншу біжутерію купує по високій ціні Домбровські-і оляжевські, Львів (Готель Жоржа) Академічна 2 1195 4-2

ДЛЯ ЕКСТЕРНІСТІВ (ок), що здають гімназійну матуру в осінньому терміні 1930 р. підрічний репетиторський курс з усіх наукових предметів. — Зго-лошення приймає негайно: „Освіта“, Львів, вул. Мілавського 11. від 12-1 і 7-8. 1327 2-4

ПІДНАЙМУ негайно 2 ком. кімнати в бальконом, кухня, лазничка (ком-форт), вул. Потоцького. — Відохість: у портієра „Дністра“. 1329 2-2

ДМИТРО ШУЛЬГАН — Строїтник 1901 р. уважніше згублену військову книжечку, видану через П. К. У. Львів. 1332 2-3

ПАРОХІЯ Тисова до зміни ігалині зго-лошення до о. П. Лучечка, Ти-сова, п. Красичин. 1346 1-3

ПОШУКУЄТЬСЯ негайно кімнати при українській родині для студенток. — Зго-лошення до Адміністрації „Діла“ під „Мешкання“. 1347 1-3

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Д-Р ЄВГЕН ДУРДЕЛЛО

був. лікар заграничних клінік, спеціаліст скріпних, лікєричних і сексуальних хоріб та лікарської косметики ординує від 8-10 год. 14-18. в неділі і свята від 10-11. Гірське сонце. Валопор. Дітерміні. Кріо-тералія. Сепаратоні почекальні. Львів, вул. Потоцького ч. 11. І. п. 826 телефон 65-87. 64-2

КОНЦІПІЕНТА, рутинізованого і зго-лошеного солісатора прийматиме на Платні після умови. — Д-р М. Ста-дний, адвокат в Козоліні. 134

ШУКАЮ господни, яка займає в також лєреніям, праніям і пр-таніям. Зго-лошення: о. І. Яблонський. Орава ад. Сілоас. 134

ІНТЕЛІГЕНТНА особа шукає кварти-р доми, найкраще у селянських злам- — Зго-лошення до Адміністрації „Діла“ під „Праня“. 136

Спеціаліст негуд чегенів, сери і музика

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

1206 Пересвітлення Рентгеном. 12-4

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Синьківська ч. 17. І. п. 6

Скрипювачина хитаються зуби після бування й анініманія зубів, без болю. Штучні зуби в канчку і золоті під найновішою системою. Націпінта з про-мислі полагодується в найкоротшому часі. П. І. Уридович і студентам значна зго-ла. Подеши в сплату. Тел. 63-75

Гіркий то сміх...

Восні оповідання.

написав д-р Степан Шухевич. Це найновіше видання „Нового Часу“ на добром папері в гарній обгортці на 200 сторін друку великого формату.

Книжка написана надзвичайно цікаво, а на зміст її складаються такі розділи: 1. Мобілізанти. 2. Виступали. 3. Паника. 4. Непорозуміння. 5. Перегляд. 6. Вперед. 7. Лоялізм. 8. Турія у пустарі Білої Вежі. 9. Шлях. 10. Протинастун. 11. Гіркий то сміх. 12. Відустав. 13. Спра-денщина. 14. Кіточка. 15. Відомість. 16. Війна війною. 17. Зина престо-да. 18. Цукор. 19. Грізна небезпека. 20. Хто має щастя. 21. Така ж-ст. 22. На відпочинку.

Ціна книжки 5 зол., пересна-1315 на 60 сот.

Виснає на попередній надісланим готівки

„НОВИЙ ЧАС“, Львів, вул. БОЙМІВ 4. І. п.

Ширіть наш часопис!

За редакцію відповідає Олександр Чотик. Видав Видавничий Спілка „Діло“.

В друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринка ч. 16.